

Kopie

Afgeleverd aan: mr. VAN VRECKOM Hilde
art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020 / 888
Datum van uitspraak 20 mei 2020
Rolnummer 2020/AB/179
Beslissing waartegen beroep 19/1506/A

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001644498-0001-0011-02-01-1

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

De heer ██████ van Afghaanse origine en geboren in 1994, diende een eerste aanvraag om internationale bescherming in op 15 oktober 2015. Op 17 december 2018 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en dus de internationale bescherming.

Tijdens zijn asielpcedure verbleef de heer ██████ in verschillende opvangcentra van Fedasil. Na de negatieve beslissing inzake de asielaanvraag werd hem een “open terugkeer plaats’ te Jodoigne toegewezen.¹ De heer ██████ heeft zich daar niet aangeboden, waarna hem door Fedasil een code “no show” werd toegekend.

Op 12 februari 2019 diende de heer ██████ een tweede aanvraag in om internationale bescherming. Op 28 augustus 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

Fedasil beperkte de materiële hulp tot de medische begeleiding, gelet op de meervoudige aanvraag van de heer ██████. Deze beslissing werd evenmin betwist voor de rechtbank.

2.

Op 9 september 2019 diende de heer ██████ een derde aanvraag om internationale bescherming in. Hij wendde zich opnieuw tot Fedasil om een opvangplaats te bekomen. Deze aanvraag werd geweigerd, met verwijzing naar het meervoudige karakter van de asielaanvraag. Wel had de heer ██████ recht op medische begeleiding.

De heer ██████ heeft op 10 december 2019 beroep aangetekend bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel tegen deze beslissing. Bij vonnis van 10 februari 2020 heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 4 maart 2020 heeft de heer ██████ hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank. Het hoger beroep werd ingeleid op de zitting van 2 april 2020 van het hof.

Hangende de procedure voor het arbeidshof, heeft het Commissariaat-generaal voor de vreemdelingen en staatlozen op 25 februari 2020 opnieuw de aanvraag tot internationaal bescherming onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing heeft de heer ██████ beroep ingesteld bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

3.

¹ een dergelijke open terugkeerplaats bereidt de afgewezen asielzoekers voor op zijn terugkeer

Gelet op het dringend karakter van de betwisting en anderzijds de Covid-crisis, die een openbare behandeling van de zaak op dat ogenblik niet mogelijk maakten, werd op gemeenschappelijk verzoek van partijen geopteerd voor de toepassing van de schriftelijke procedure. Partijen hebben in onderling akkoord een conclusiekalender opgesteld, lopende tot 30 april 2020. De zaak werd dan voor schriftelijk advies overgemaakt aan het openbaar ministerie dat zijn advies heeft neergelegd op 7 mei 2020. De repliektermijn van partijen verstreek op 14 mei 2020,² waarna de zaak werd in beraad genomen voor uitspraak.

DE ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke procedureregels en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING

1.

De eerste rechter wees de vordering van de heer █████ af. Hij verwees naar de toepassing van artikel 4, 3° van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers, dat aan Fedasil de mogelijkheid laat om opvang te weigeren wanneer het gaat om een meervoudige aanvraag. De beslissing van Fedasil was volgens de eerste rechter voldoende gemotiveerd. De noodzaak van een medische begeleiding, waarop de heer █████ steunde, was voldoende gewaarborgd door de medische begeleiding die Fedasil moet verzekeren. De heer █████ bracht bovendien onvoldoende elementen aan om te staven dat, bij gebrek aan opvang in een opvangcentrum, geen waardige levensstandaard zou gegarandeerd zijn.

2.

Volgens de heer █████ is er bij een meervoudige asielaanvraag enkel een mogelijkheid en geen verplichting om de opvang te beperken. De beslissing tot weigering van opvangplaats moet individueel, objectief en onpartijdig genomen worden en gemotiveerd zijn en moet de specifieke situatie van de betrokkene in acht nemen. Daarbij moet rekening gehouden worden met de specifieke situatie van kwetsbare personen, zoals personen met ernstige ziekten.

Volgens de heer █████ heeft hij een ernstige medische problematiek, die Fedasil ertoe had moeten leiden om volledige opvang te verlenen. Hij heeft een hersentumor waardoor hij veel hoofdpijn heeft met gevoel van misselijkheid, overgeven en dergelijke. Voor zijn hersentumor zou hij een chirurgische ingreep moeten ondergaan, die oorspronkelijk voorzien was voor de maand maart 2020, maar die omwille van de covidcrisis werd

² partijen hebben echter reeds op 11 en 12 mei 2020 meegedeeld dat zij niet wensten te repliceren op het advies van het openbaar ministerie.

uitgesteld. De medische begeleiding en behandeling is volgens de heer ██████ enkel mogelijk wanneer hij ook over andere basisbehoeften kan beschikken zoals voedsel, opvang en de nodige hygiëne.

De heer ██████ is op dit ogenblik volgens zijn verklaring dakloos. Hij heeft een tijdelijke opvang kunnen bekomen bij het opvangcentrum van het Rode kruis, maar daaraan werd een einde gesteld op 5 maart 2020. Bij andere instanties, zoals Samu social, kon hij niet terecht omwille van de uitbraak van Covid 19. Hij heeft dan verschillende dagen en nachten moeten doorbrengen op straat. Daarna heeft hij tijdelijk kunnen verblijven bij een kennis, uit humanitaire redenen, maar hij kan daar niet langer verblijven.

Doordat hij op straat dient te slapen, is de kans veel groter dat hij besmet zal worden met het Covidvirus. Personen met medische aandoeningen lopen daarvoor een groter risico.

3.

Fedasil vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Fedasil wijst er in de eerste plaats op dat het Grondwettelijk hof bij herhaling geoordeeld heeft dat de bepaling van artikel 4, 3° van de wet van 12 januari 2007 (verder de opvangwet) niet strijdig is met de Grondwet, onder meer op de overweging dat de maatregel (ingevoerd in 2017) mee tot doel heeft de opvang te ontlasten en het recht op opvang van de personen die een eerste aanvraag indienen te garanderen. Volgens Fedasil is de opvangcapaciteit volzet.

De bestreden beslissing werd volgens Fedasil voldoende gemotiveerd door het feit dat de opeenvolgende asielaanvragen van de heer ██████ telkens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd werd.

Fedasil stelt verder dat door de bestreden beslissing de medische begeleiding door Fedasil gehandhaafd wordt en dat uit de voorgelegde stukken voldoende blijkt dat de heer ██████ wel degelijk een ruime medische begeleiding krijgt (medicatie, consultaties, scans).

De heer ██████ bewijst volgens Fedasil geenszins dat hij niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Uit het dossier blijkt dat hij dit doet sedert januari 2019. De bewijsstukken die hij aanbrengt hebben betrekking op zijn medische begeleiding en op de toestand in Afghanistan.

4.

Overeenkomstig artikel 6 van de opvangwet geldt het recht op opvang gedurende de gehele asielpcedure, onverminderd de toepassing van artikel 4, 4/1 en 35/2 van de wet.

Artikel 4 van de opvangwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Het agentschap kan het recht op materiële hulp toe beperken of in uitzonderlijke gevallen intrekken:

....

3° indien een asielzoeker een volgend verzoek heeft gedaan, tot aan de beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; of

§ 3. De in dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen worden individueel gemotiveerd. Deze worden genomen met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

§ 4. Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in artikelen 24 en 25 en het recht op een waardige levensstandaard blijven echter gewaarborgd voor de asielzoeker bedoeld in dit artikel.

In artikel 36 van de wet worden bedoeld *“minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande ouders vergezeld van minderjarigen, zwangere vrouwen, personen met een handicap, slachtoffers van mensenhandel, ouderen, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking.”*

4.

Overeenkomstig art. 57/6,§ 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de vreemdelingenwet) onderzoekt, na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten, verklaart de Commissaris-generaal de aanvraag onontvankelijk.

5.

Zoals het hof reeds eerder oordeelde kan de beslissing, die Fedasil dient te nemen op grond van artikel 4,3° van de opvangwet, niet steunen op de ernst van de elementen die de asielaanvrager inroept om een herziening te bekomen van de oorspronkelijke weigering tot

toekenning van de internationale bescherming. Dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.³

6.

Fedasil dient, in toepassing van artikel 4, 3° van de opvangwet de beslissing over het al dan niet toekennen van opvang bij een meervoudige asielaanvraag te nemen “met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.”

De beslissing dient individueel gemotiveerd te zijn.

De formulering van de beslissing van Fedasil is op zich voor betwisting vatbaar. Ze verwijst naar een niet relevant criterium en individualiseert zijn beslissing niet in functie van de criteria van artikel 4, 3°.

De omstandigheid dat deze beslissing niet correct gemotiveerd is in functie van de wettelijke bepalingen, houdt niet in dat het ingestelde beroep gegrond moet verklaard worden. De rechter, die uitspraak doet over het subjectieve recht op opvang, dient zich, bij een onvoldoende motivering, in de plaats te stellen van Fedasil en te onderzoeken of de beslissing te rechtvaardigen is in functie van de wettelijke criteria.

Daarbij moet vastgesteld worden dat, volgens de gegevens van het dossier, de heer ████████ zich op het ogenblik van de aanvraag niet beroepen heeft op specifieke omstandigheden die hem, bij gebrek aan opvang, in een situatie zouden brengen waardoor zijn menselijke waardigheid wordt aangetast. Op het ogenblik van de aanvraag en de beslissing, werd hij opgevangen in een centrum van het Rode Kruis te Brussel (stuk 5 van het dossier de heer ████████). De aanwezigheid van een hersentumor – en het mogelijk verband tussen deze en tumor en de klachten van hoofdpijn die de heer ████████ inriep – werden volgens de medische stukken die voorgelegd werden ook pas vastgesteld na de aanvraag. De heer ████████ kon dan ook op het ogenblik van de aanvraag niet beschouwd worden als deel uitmakend van een bijzonder kwetsbare groep, waaraan overeenkomstig artikel 36 van de opvangwet bijzondere aandacht moest besteed worden.

In functie van de elementen van de aanvraag was de beslissing, op het ogenblik dat zij genomen werd, gerechtvaardigd.

7.

Door het ingestelde beroep bij de arbeidsrechtbank is het hof echter, zoals reeds gesteld, niet enkel gevat over de beoordeling van de bestreden beslissing op het ogenblik dat zij

³ Arbeidshof Brussel, 7^e kamer, 14.11.2019, AR 2019/AB/646 <http://jure.juridat.just.fgov.be/JuridatSearch>

genomen werd, maar ook over het subjectieve recht op opvang, rekening houdend met de nieuwe elementen die zich in de loop van de procedure hebben voorgedaan.

8.

Of de door de heer ██████ ingeroepen medische elementen van aard zijn om een onmiddellijke opvang toe te kennen, is een delicate beoordeling. Op basis van de voorgelegde medische documenten staat vast dat de heer ██████ minstens sinds einde oktober ernstige klachten had wegens hoofdpijnen. In het verslag van 31 oktober 2019 van het ziekenhuis Iris Zuid wordt vermeld dat de heer ██████ zich bekleeg over hoofdpijnen, die hij al had sinds 7 jaar, en die verband hielden met een hoofdtrauma dat hij opgelopen had. Deze klachten zouden verergerd zijn in de loop van de laatste maand. Bij een eerste hersenonderzoek zou de aanwezigheid van een hersenletsel vastgesteld zijn, gekwalificeerd als een goedaardig hemangioom (tumor van de bloedvaten). Uit verder neurologisch bleek dat dit hemangioom de verklaring zou kunnen zijn voor de door de heer Ramazani aangegeven hoofdpijn en werd een chirurgische ingreep gepland, oorspronkelijk voor de maand maart. Deze ingreep kon op dat ogenblik niet doorgaan ingevolge de covidcrisis.

Het is niet duidelijk of inmiddels reeds een nieuwe datum voor deze ingreep werd vastgesteld. De heer ██████ heeft op die basis wel opnieuw een aanvraag ingediend bij Fedasil voor een opname, maar deze aanvraag werd, na consultatie van de artsen van Fedasil, afgewezen. Het verslag van deze artsen werd echter niet voorgelegd.

9.

Het is echter duidelijk dat ook voor de heer ██████ sinds het ontstaan van de Covid 19 pandemie, met daaraan verbonden lockdown, de situatie grondig veranderd is. De mogelijkheid van verzorging binnen een ziekenhuiskader is ernstig beperkt ingevolge de prioriteit die moest gegeven worden aan de patiënten die besmet werden met het Coronavirus. Bovendien verhoogt een verblijf op straat, buiten de beschermende omgeving van een woning of een opvangcentrum, uiteraard het risico op een besmetting.

Artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2020 (eerste ministerieel besluit waarbij de regels inzake de lockdown vastgelegd) bepaalt in zijn artikel 8.

“De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid en omwille van dringende redenen zoals”

Deze bepaling werd bevestigd bij latere Koninklijke besluiten van 3 april 2020, 17 april 2020, 8 mei 2020 en 15 mei 2020.

Uit deze bepalingen blijkt dat vanuit het oogpunt van de veiligheid van alle burgers, zowel in zoverre zij zelf kunnen besmet worden, als in zoverre zij zelf verantwoordelijk zouden kunnen zijn voor de verspreiding van de besmetting, de verplichting werd opgelegd om

“thuis te blijven”, dit wil zeggen in een beschermde plaats, en anderzijds zich niet (permanent) op openbare plaatsen te bevinden.

10.

In deze context is het duidelijk dat de overheid ten aanzien van de personen die niet over een woning of opvang beschikken en zich dakloos op het openbaar domein bevinden, de nodige maatregelen dient te nemen om te zorgen dat deze personen deze maatregelen kunnen naleven en daardoor beschermd worden.

Concreet houdt dit in dat, voor de periode van de covidcrisis, de heer ██████ moet beschouwd worden als een kwetsbaar persoon in de zin van art. 4, 3° en art. 36 van de opvangwet, wat de verplichting inhoudt voor Fedasil om in zijn opvang te voorzien.

Deze verplichting kan echter, op basis van de thans voorliggende elementen, geen onbeperkt karakter in de tijd hebben, en met name niet gelden voor de ganse duur van het onderzoek door de Raad van vreemdelingenbetwistingen van het door de heer ██████ ingestelde beroep.

Aan Fedasil wordt de verplichting opgelegd om onmiddellijk aan de heer ██████ opvang te verlenen, en dit tot zolang de wettelijke maatregelen in het kader van de coronacrisis voorzien dat principieel eenieder thuis moet blijven en zich slechts op de openbare plaatsen mag bevinden in zoverre dit noodzakelijk⁴ is, onverminderd het recht van de heer ██████ om, ingevolge gewijzigde omstandigheden een bijkomende aanvraag in te dienen. Na de beëindiging van de maatregelen, moet aan de heer ██████ een bijkomende termijn gegeven te worden van 14 dagen om opnieuw zelf in zijn opvang te voorzien.

11.

Fedasil zal aan huidig arrest uitvoering moeten geven binnen de 72 uur na de kennisgeving van het arrest bij gerechtsbrief overeenkomstig artikel 792 Gerechtelijk Wetboek. Deze termijn moet Fedasil in de mogelijkheid stellen enerzijds een gepaste opvangplaats te vinden (en dat moet niet noodzakelijk een opvangcentrum zijn, maar kan bv. ook een hotelopvang zijn, wat Fedasil in het verleden reeds gedaan heeft) en anderzijds, indien noodzakelijk, de vereiste testen te laten uitvoeren zodat dat de opname niet het risico van een verdere verspreiding van de besmetting kan inhouden.

⁴ in dezelfde zin, CT Brussel, 2^e kamer, Kortgeding, 24.04.2020, AR 2020/CB/9 T t Fedasil,

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop geen repliek van partijen,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Legt aan Fedasil de verplichting op om binnen de 72 uur na de kennisgeving van het arrest, aan de heer ██████ opvang te verlenen, en dit tot zolang de wettelijke maatregelen in het kader van de covid 19 crisis voorzien dat principieel eenieder thuis moet blijven en zich slechts op de openbare plaatsen mag bevinden in zoverre dit noodzakelijk is, (dit onverminderd het recht van de heer ██████ om, ingevolge gewijzigde omstandigheden een bijkomende aanvraag in te dienen).

Na de beëindiging van de maatregelen moet aan de heer ██████ een bijkomende termijn gegeven te worden van 14 dagen om opnieuw zelf in zijn opvang te voorzien.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, Fedasil tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer ██████ op 174,94 € rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt geïntimeerde tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

F. KENIS, raadsheer,
J. BOULOGNE, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
S. LOGIST, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

S. LOGIST,

J. BOULOGNE,

F. KENIS,

J. BOULOGNE raadsheer in sociale zaken, als werkgever, en S. LOGIST, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende, die hebben deelgenomen aan het beraad in deze zaak, zijn in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen (zie de beschikking van de eerste voorzitter van dit arbeidshof van 5 mei 2020, rep. n° 2020/760).

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door F. KENIS, voorzitter van deze kamer.

S. VAN DER HOEVEN, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 20 mei 2020 door

F. KENIS, raadsheer,
R. BOUDENS, griffier

R. BOUDENS,

F. KENIS

